

EU LA PUTEREA A DOUA SUNT DUMNEZEU sau SCURTĂ REFERINȚĂ DESPRE CARTEA „EU LA PATRAT” (editura FIDES, 2017), autor IONUȚ CARAGEA

Motto: „Dumnezeu s-a coborât odată cu lacrima pe pagina albă și așteaptă scări de cuvinte pentru a urca în sufletul altora.”
(Citat din carte)

...Și lacrima e prezentă pe foaie... E prezentă și-n suflet! E o prezență de fericire, de imensă bucurie! Ori, a-ți intersecta tangențial viziunile proprii cu trăirile poetului Ionuț Caragea, înseamnă un moment euforic imposibil de redat prin cuvinte, doar poate de profilat aceste trăiri prin lacrimi. Lacrimi sincere, pure, de parcă aș fi cuprins o magnifică statuie de aur înălțată cuvintelor, de parcă aș fi cuprins un Univers imens de iubire menținut de doi ochi albaștri senini ca cerul, de un suflet măreț ce aparține unui Om onest, de o minte lucidă și ageră, de sentimente nobile exprimate față de Părinți, în primul rând, apoi față de fetița care poartă doar rochițe dantelate, față de Patrie, față de Omenie și Omenire, față de valori care, dacă nu sunt transmise prin sânge, nu mai ai cum le dobândi. Și aici nu se sfârșește șirul calităților caracteristice poetului Ionuț Caragea. Încântată să recunosc în poet un iubitor al adevărului istoric, un mare patriot.

Biblioteca mea personală, poate nu este ca un ocean de mare, fiindcă foarte multe din cărțile citite iau calea spre familiile prietenilor sau ale cunoscuților, dar este scumpă, fiindcă colecția ei numără o mulțime de titluri ale scriitorilor pe care i-am cunoscut (unii mi-au devenit prieteni!), ca de exemplu: părintele Corneliu Paiu; prozatorul Alexandru Mihăilă; poetul Adrian Păpăruz; scriitoarele Lidia Vrabie și Ludmila Sandu; filozoful Laurențiu Vasiliu; poeta Dorina Codreanu; jurnalista Irina Staver; artistul Victor Cobzac. Numele lui Ionuț Caragea în șirul enumerat, este unul strălucitor, iar opera distinsului scriitor este menită să înobileze, să îmbogățească spiritul, să cheme la meditație, să cultive calități înălțătoare.

Am lecturat cu multă atenție conținutul florilegiului „Eu la pătrat” de Ionuț Caragea (Conține poeme în vers clasic, aforisme (333), cronici, referințe și recenzii). În repetate rânduri mi-am oprit ochii peste rândurile înșirate ca peste niște mărgăritare selectate de mâna celui mai iscusit giuvaiergiu, dar nu mă puteam hotărî să-mi ordonez gândurile într-o referință. Am considerat și cred că trebuie să fii rudă cu Dumnezeu ca să poți pătrunde sensul celor relatate de poet c-o ușurință vădită, dar nu una simplistă, ci una care orbește prin frumusețe, armonie, profunzime și trăire. Sau retoric, mi-aș exprima gândul în felul următor: „Cum se poate să apreciezi un Om sau rodul activității sale, dacă acest Om își cunoaște cu exactitate valoarea, știe cine este și, mai ales, este conștient de importanța operei sale pentru posteritate?” Ideea enunțată este evidentă în versurile din poemul „Taci și execută ca un bun soldat”, pag. 75: „va veni și vremea când mă vor iubi / și-mi vor înțelege jalea inimii...” Sau în cutremurătorul poem „Și te închini”, pag. 74: „durerea nu-i o cale, de nu știi să o porți, / bei vinul din pocale și îi jelești pe morți. // ideile-s corupte, cuvintele-s murdare, / iubiri cu haine rupte, atac și apărare, / o viață-ntâmplătoare nu-ți va grăbi clementa, / de cauți ajutoare, te bântuie... demența. ”

Și cât de evidentă este durerea întrebătoare ce macină sufletul poetului, exprimată în poemul „Un Dumnezeu în treizeci de-universuri”, pag. 82: „N-aș vrea ca tot ce-am scris să nu mai fie; / De ce n-ar fi nemuritor cuvântul / Atunci când el devine poezie?

De ce îl faci totuna cu pământul? ”

Preocupările și scopul activității sale, poetul le redă în poemul „Micul arhitect”, pag. 52: „Construiesc paradisul, paradisul pierdut, / Tot ce vreau, tot ce-mi place, tot ce am de făcut, / Sentimente, cuvinte, năzuințe, idei, / Construiesc paradisul pentru oamenii mei!”

Și ce frumos este îndemnul poetului în poemul „Cu un strop de fericire”: „Și spun către-ntreaga lume: / Fericirea n-are nume, / Iar de vrei s-o simți în pântec, / Scrie versuri, fă un cântec... / Sau citește, căci lectura / Îți sfințește chiar și gura, / Iar cu-n strop de-nțelepciune / Vezi lumina din genune...”

Anterior vorbeam despre încrederea poetului în grandoarea sa, prea bine cimentată în versurile sale din poemul „Coloana infinită”, pag. 32: „promit, ne vom atinge și vom clădi iubirea, / Coloană infinită cu palmele pe cer, / Și vom culege stele, să le simțim zvâcnirea / Când inimile noastre nu vor avea reper...”

Sau cât de viu răsună întrebarea poetului: „Cu cine se luptă întruna poezi?” în poemul „Soarta poezilor”, pag. 71: „Cu umbre, cu demoni, cu muze parșive, / Cu versuri în sânge și lacrimi tardive, / Cu vise cumplite-n secundele-n care / Idilele nopții ne sunt mai precare...”

Un vădit argument al afirmației că poetul Ionuț Caragea își cunoaște valoarea e prezent și în poemul „Vodă Caragea”, pag. 86: „Motto: Pe nesimțiți i-aș pune pe goană, / Aș vrea de rele lumea s-o scap; / Sunt suveranul fără coroană / Și fără tron, cu scaun la cap. // Atâția oameni n-au să știe / Cine a scris aceste rânduri: / Un sclav ales de poezie / Sau sclavul propriilor gânduri? // Oare-am iubit? Am fost exemplul / Ce trebuie urmat de mase? / Sau am zidit, cu ură, templul / Credințelor primejdioase? // Am fost perfect? Mai am defecte, / Să mă condamne generații? / Ideile mi-au fost corecte / Sau tot ce-am spus sunt aberații? // Nu vor afla, doar dacă visul / Mi-l vor fura în zorii zilei, / Fortându-mi, schimnic, compromisul / Cu diriguitorii milei. // Să stau la mâna lor, să-mi ceară, / Să îi înveșnicesc în odă, / Să-mi pună chipu-apoi în ceară / Și să devin, post-mortem, Vodă. ”

Poetul Ionuț Caragea trece viața printr-o pluridimensională trăire, recunoscând că, deși este amară, viața poate fi ornată în roz, exprimându-și astfel iubirea chiar față de mirosul „duhniț” al pământului de la oasele sacrificiilor eroi, eterni nerăzbuțai, deoarece trufia, aroganța și prostia omenească sunt „calități persistente” ale biciuitorilor și răuvoitorilor care opresc perpetuarea sacralității bazate pe iubire. În poemele scriitorului, romantismul e bine conturat, lipsit de confesiuni banale. Aș încerca să semnez radiografia acestui suflet măreț și nobil și aș afirma cu toată responsabilitatea unui cititor fără studii de critic literar că Ionuț Caragea face parte din galeria marilor scriitori din literatura română.

O lacrimă, precum miile ce mi-au scăldat obraji, a căzut și asupra versului în care poetul o elogiază pe Mama, își exprimă profundul respect față de Femeie, în general. Și poeziile, dar mai ales aforismele poetului, sunt țesute în pânză fină de borangic, scăldate fiind în transpirația realului împletit cu visarea. Mări fremătânde, codri cu jivine, cotloane cu fantome se deschid vizorului numai de la studierea copertilor cărților Domniei sale. Poemele, dar și aforismele, înscriu în aerul cotidianului un strigăt de durere omenească, un strigăt de-aducere aminte, un strigăt de avertizare: suntem pe muchie, suntem pe ultima treaptă!

Poetul Ionuț Caragea, atât de tânăr fiind, (doar 42 de ani) emite gânduri și realități, stări, situații, care parcă ar fi fost trăite pe parcursul a lungi și grei ani de viață. Probabil, experiența exilului creator l-a marcat puternic. Într-unul dintre poeme, poetul își exprimă dorința de-a lua viața de la început, dar cu mințea și cunoștințele pe care le deține în prezent.

Numele scriitorului Ionuț Caragea îmi este cunoscut încă dinainte de-a avea legături cu tehnica digitală și de-a flirta cu lumea virtuală. Este un nume care s-a impus printr-o vastă operă, (peste treizeci de cărți), iar pe potriva mărimii operei Domniei sale, a reușit să acumuleze în portofoliu cronici și referințe care-l onorează. O astfel de apreciere este și cea venită din partea criticului Maria-Ana Tupan, care realizează prefața: „Fără să acroșeze alte texte prin ecouri verbale, multe din poemele lui Ionuț Caragea evocă prin analogie opere de referință, ca și cum plonjând în adâncul viziunii poetice, ele ar descoperi canale comunicative cu rețeaua de profunzime a acestui cânt aedic despre care spunea Ion Barbu că ar fi intonat la aceeași putere de poezii lumii. Ionuț Caragea se dorește și el un exponențial, un Eu la pătrat, un tensor de energie capabil să se ridice pentru a întâlni cântul operațiunii inverse prin care Dumnezeu este redus la sfinți – „rădăcina divinității.”

Astfel, conștientă de faptul că nici talentul și nici responsabilitatea față de o operă atât de imensă, atât de spectrală prin profunzimea ideilor lansate, nu-mi permit să enunț decât trăiri proprii, reieșite din rândurile citite, îmi rotunjesc aici modesta mea referință, însoțită de cea mai sinceră recunoștință exprimată poetului, scriitorului Ionuț Caragea, pentru opera sa, pentru disponibilitatea de-a mi-o pune la dispoziție, dar și reieșind din atitudinea Omului Ionuț Caragea față de umila-mi persoană. A știut să mă încurajeze când am avut nevoie; a știut să-mi calmeze fără prea multe cuvinte spiritul înfierbântat prin asocierea mesajului unui aforism ce-i aparține cu starea pe care o trăiam în acel moment. Apoi, printr-un comentariu (sau o constatare), mi-a apreciat versurile!

Închei această logos-prelegere cu un colaj alcătuit din versurile-idei, selectate din unele poeme ale poetului Ionuț Caragea. Ce poate fi mai vorbitor!

De cine fug, nu am motive
Să mă grăbesc spre infinit.
Mai pun un gând pe portative
Și mă opresc. De ce-am fugit?

Nu mă închin la regii nemiloși
Chiar de rămân cu negru în pupile;
Pelerinaj prin viața de apoi:
Trei sute au murit la Termopile.

Avem nevoie de cuvinte
Pe crucile din cimitire?
Poate ne vom aduce-aminte
Când moartea ne va da de știre

...și ne iubi-vom în tăcere.

Azi gânduri se înfruntă
În coliseul morții
...

Arhanghelii durerii
Te vor lăsa să zbori

Zile după zile în întreaga lume
Joacă baba-oarba și dă moartea-n dar

S-a stins ultima dorință:
Nu putem fi iarăși tineri.

E mama mea de-a pururi și tatăl meu cel sfânt,
E dulcea fericire și cel mai greu necaz.

La ce-i bună groapa, dacă ține rece
Și prin fața crucii nimenea nu trece?

Am să zbor doar cu-o aripă, cu cealaltă-am să cobor.

Lumea te crede alcoolic,
Semnele toate o-arată;

...

Moartea o sorbi cu privirea,
Pleoapele cad obosite...

Moartea-n patul meu se-așterne,
Este văduvă bătrână
Și mă roagă Doamne, Doamne,
Să mă culc cu ea pe-o rână.

Îmi apari cu chip de Lună, peste dealul crucilor,
Către tine-întind o mână, din neant să te cobor.

Mă întâlnesc prin vise cu fostele amante
Și ele mă întreabă... și nu vreau să le mint;
De la atâtea gânduri și gesturi dezarmante,
Voi celebra cu crucea – o nuntă de argint.

Șirul poate fi continuat la nesfârșit, dar mulțumindu-vă pentru bunăvoința de a-mi fi lecturat pledoaria, am să menționez încă un gând: Opera lui Ionuț Caragea vine din adâncul sufletului ființei sale, e un izvor nesecat de comori spirituale. Învățătura cărții Domnului Ionuț Caragea este una care ne îndeamnă spre onestitate și corectitudine cu noi înșine și lumea din jur, ne îndeamnă să zidim scut de credință Patriei, să ne întărim existența prin fapte bune și demne, prin dăruire. La urma urmei, ceea ce dăruim este ceea ce primim!

Nina Macari
8 ianuarie, 2018

Sursa: Nina Macari, 2018